

Forslag

til

Lov om ændring af lov om realkreditinstitutter.

Fremsat den 2. oktober 1974 af *boligministeren*.

§ 1.

I lov om realkreditinstitutter, jfr. lovbe-
kendtgørelse nr. 386 af 15. juni 1973, foreta-
ges følgende ændringer:

1. § 6, stk. 1, 4. pkt., ophæves, og i stedet
indsættes:

„De ansatte i instituttet har adgang til at
udpege repræsentanter som medlemmer af
bestyrelsen efter de regler, der gælder for
arbejdstageres valg af medlemmer til besty-
relsen i aktieselskaber og anpartsselskaber.
Boligministeren fastsætter nærmere bestem-
melser herom, herunder sådanne afvigelser
fra de i 1. pkt. nævnte regler, som følger af
realkreditinstitutternes særlige organisato-
riske og personalemæssige forhold“.

2. § 9, stk. 2, 1. pkt., affattes således:

„I ejendomme, der tilhører staten eller
kommuner, kan lån kun ydes, når ejendom-
men anvendes til helårsbeboelse eller til el-,
gas-, varme- eller vandværker“.

3. § 10, stk. 2 og 3, affattes således:

„*Stk. 2.* Lån til opførelse af ejendomme til
helårsbeboelse kan ydes inden for en låne-
grænse på 80 pct.

Stk. 3. Lån til opførelse af ejendomme,
der anvendes til sociale eller kulturelle for-
mål, kan ydes inden for en lånegrænse på 75
pct. Boligministeren fastsætter nærmere reg-
ler til afgrænsning af, i hvilke ejendomme
der kan ydes lån efter 1. pkt.

Boligmin. j. nr. 710-400-74.

4. § 13, stk. 1, nr. 1, affattes således:

„1) 40 år for lån til opførelse af udlejnings-
ejendomme til helårsbeboelse samt
ejendomme med socialt eller kul-
turelt formål som nævnt i § 10,
stk. 3.“

5. § 14, stk. 1, nr. 1, affattes således:

„1) 30 år for lån til opførelse af udlejnings-
ejendomme til helårsbeboelse samt
ejendomme med socialt eller kul-
turelt formål som nævnt i § 10,
stk. 3.“

6. § 23, stk. 7, affattes således:

„*Stk. 7.* I det omfang, der er givet tilsagn
om garanti for lån inden 1. april 1975,
bortses der ved opgørelsen af et instituts
forpligtelser efter stk. 3-6 fra lån, der er sik-
ret ved stats- eller kommunegaranti eller
anden uomtvistelig god sikkerhed.“

§ 2.

Loven træder i kraft den 1. januar 1975.

Stk. 2. Bestemmelserne om lånegrænser i
§ 10, stk. 3, og § 29, stk. 5, i bekendtgørelse
nr. 386 af 15. juni 1973 af lov om realkredit-
institutter bevarer deres gyldighed for så
vidt angår byggeri, hvortil der er givet til-
sagn om garanti for lån inden udgangen af
marts måned 1975.

Bemærkninger til lovforslaget.

Om folketingets behandling af lov nr. 281 af 10. juni 1970 om realkreditinstitutter som senest ændret ved lov nr. 275 af 23. maj 1973 henvises til:

Folketingsåret 1969-70: 4237, 4967, 6615, 7241, A 3269, B 2279, 2515, C 757.

Folketingsåret 1970-71: 4804, 5114, 6254, 6331, A 3303, B 1599, C 795.

Folketingsåret 1971-72: 3333, 4655, 6232, 6508, A 2897, B 1855, C 525.

Folketingsåret 1972-73: 2077, 2704, 5865, 5950, A 2673, B 1401, C 1319.

Almindelige bemærkninger.

Realkreditlovens § 6, stk. 1, indeholder bestemmelser om de ansattes adgang til at udpege repræsentanter som medlemmer af instituttets bestyrelse. Denne bestemmelse blev indsat ved lov nr. 275 af 23. maj 1973 om ændring af lov om realkreditinstitutter.

Til bestemmelsen knytter sig bl. a. følgende bemærkninger i folketingets boligudvalgs betænkning af 27. april 1973 (Folketingstidende B 1402):

„Udvalget kan tiltræde det af boligministeren fremsatte forslag om bemyndigelse til boligministeren vedrørende fastsættelse af regler for udpegning af medarbejdere til institutternes bestyrelse under forudsætning af, at de nærmere regler for udpegning af medarbejderrepræsentanter indarbejdes i loven ved en kommende revision.“

Der foreslås på denne baggrund i loven indføjet sådanne nærmere regler, jfr. lovforslagets nr. 1 og de hertil knyttede bemærkninger.

I det samtidig med dette forslag fremsatte forslag til lov om boligbyggeri foreslås bl. a. gennemført en gennemgribende revision af finansierings- og støttebestemmelserne for det almennyttige boligbyggeri og for sociale og kulturelle institutioner m. v. Ved en gennemførelse af denne reform bortfalder for dette byggeris vedkommende det hidtidige behov for finansieringsmulighed i realkreditinstitutterne udover de normale maksimale lånegrænser mod supplerende sikkerhedsstillelse.

Forslagets nr. 2-6 må ses i konsekvens heraf.

Om de finansielle og administrative virkninger af den ved dette lovforslag forudsatte omlægning af den offentlige støtte til det almennyttige boligbyggeri og den ligeledes forudsatte ændring af støtte-reglerne for institutionsbyggeri m. v. henvises til bemærkningerne til det samtidigt fremsatte forslag til lov om boligbyggeri.

De foreslåede ændringer i lov om realkreditinstitutter vil ikke i sig selv indebære udgifter for staten eller kommunen, men en del af de lån, der efter de hidtidige regler har kunnet optages til finansiering af ejendomme med sociale eller kulturelle formål, må fremtidig sikres af kommunerne.

Ændringerne skulle medvirke til den mest hensigtsmæssige og dermed billigste løsning af de pågældende opgaver og samtidig bidrage til at mindske belastningen af obligationsmarkedet.

Administrativt indebærer ændringerne en forenkling.

Bemærkninger til de enkelte bestemmelser.

Til nr. 1.

Det af boligministeren den 13. december 1972 fremsatte forslag til lov om ændring af lov om realkreditinstitutter, se Folketingstidende A 2673, indeholdt følgende bestemmelse om medarbejderrepræsentation i ledelsen:

„De i instituttet ansatte har adgang til at udpege 2 repræsentanter som medlemmer af bestyrelsen.“

Ved lovforslagets endelige vedtagelse fik bestemmelsen imidlertid følgende ordlyd:

„De i instituttet ansatte har efter regler, der fastsættes af boligministeren, adgang til at udpege repræsentanter som medlemmer af bestyrelsen.“

Til den således ændrede bestemmelse knytter sig følgende bemærkninger i folketingets boligudvalgs betænkning af 27. april 1973:

„Efter bemærkningerne til lovforslaget skal bestemmelserne om medarbejderrepræsentation i ledelsen tilstræbes tilrettelagt efter lignende retningslinier, som måtte blive resultatet af overvejelserne om medarbejderrepræsentation i aktieselskaber, limiterede selskaber, sparekasser og forsikringsvirksomheder. Disse overvejelser, der sker i forbindelse med folketingets behandling af lovforslagene om aktieselskaber m. v., er endnu ikke tilendebragt, og nærværende ændringsforslag tager derfor sigte på at give boligministeren mulighed for at sikre medarbejderrepræsentation i realkreditinstitutterne tilrettelagt efter lignende retningslinier som dem, der måtte komme til at gælde for bl. a. aktieselskaber og forsikringsselskaber.“

Loven om ændring af lov om realkreditinstitutter trådte i kraft den 1. juni 1973, og som det vil fremgå af ovennævnte betænkning var det ikke muligt inden dette tidspunkt at fastsætte regler, der søger medarbejderrepræsentation i realkreditinsti-

tutterne tilrettelagt efter lignende retningslinier som dem, der ville komme til at gælde for aktieselskaber, forsikringsselskaber m. v.

I den nye aktieselskabslov, lov nr. 370 af 13. juni 1973 er optaget bestemmelser om arbejdstagernes repræsentation i bestyrelsen i §§ 49, 50, 164, 177 og 178. Tilsvarende regler er indeholdt i lov om anpartsselskaber, lov nr. 371 af 13. juni 1973, §§ 31, stk. 1, 32, 33, 59, 136 og 137. Med hjemmel i disse 2 love, der begge trådte i kraft den 1. januar 1974, har handelsministeriet endvidere udstedt en bekendtgørelse om arbejdstageres valg af medlemmer til bestyrelsen i aktieselskaber og anpartsselskaber m. v. Også denne er trådt i kraft den 1. januar 1974.

I overensstemmelse med forudsætningerne for den nugældende bestemmelses tilblivelse foreslås det, at det kommer til udtryk i selve loven, at de bestemmelser, der gælder vedrørende medarbejderrepræsentation i aktieselskaber m. v. nu overføres på realkreditinstitutterne. Der er med henblik herpå optaget forhandlinger med repræsentanter for de ansatte og ledelsen i institutterne, idet det er hensigten, så snart disse forhandlinger er tilendebragt, at udstede en bekendtgørelse, der indeholder de nærmere regler for medarbejderrepræsentationens tilrettelæggelse og udøvelse.

Når der i forbindelse med den bemyndigelse, der foreslås tillagt boligministeren til fastsættelse af nærmere bestemmelser tales om „realkreditinstitutternes særlige organisatoriske og personalemæssige forhold“, har det ikke hermed været tanken at give boligministeren en adgang til i videre omfang at fravige det tidligere nævnte hovedprincip: at der bør gælde samme regler for de ansatte i realkreditinstitutterne som dem, der gælder for arbejdstageres valg af bestyrelsesmedlemmer i henhold til lovgivningen om aktieselskaber og anpartsselskaber. Den indeholdte bemyndigelse tager udelukkende sigte på sådanne fravigelser, der enten må anses for nødvendige eller ud fra forenklingshensyn hensigtsmæssige som følge af særegne organisatoriske eller personalemæssige forhold i realkreditinstitutterne. Der kan således eksempelvis peges på, at der med hjemmel i den gældende bestemmelse i realkreditlovens § 6, stk. 1 — der ikke i modsætning til aktieselskabslovgivningen m. v. gør udvælgelsesadgangen afhængig af antallet af medarbejdere — allerede er udpeget medarbejderrepræsentanter i institutternes bestyrelser, og at det ikke findes hensigtsmæssigt at ændre dette forhold ved efterfølgende indføjelse af krav om et vist minimum af beskæftigede som forudsætning for adgang til repræsentation i ledelsen. Der kan endvidere peges på, at der typisk gør sig en mere ensartet sammensætning gældende i personalemæssig hense-

ende i realkreditinstitutterne, end tilfældet vil være i aktieselskaber og anpartsselskaber, og at dette med de ansattes indforståelse ud fra forenklingshensyn bør tilsige, at der finder visse mindre afvigelser sted for så vidt angår valg måde og -procedure.

Til nr. 2.

Ifølge lovens § 9, stk. 2, kan ejendomme, der tilhører staten, kommuner eller institutioner med særlig statslig eller kommunal indflydelse i princippet ikke belånes med realkredit. Loven undtager dog en række ejendomme fra belåningsforbuddet og giver desuden boligministeren adgang til i øvrigt at bestemme, at ejendomme, der anvendes til nærmere afgrænsede almennyttige formål, kan undtages. I henhold til denne bemyndigelse er det i § 1 i bekendtgørelse nr. 29 af 26. januar 1971 om realkreditlån i visse ejendomme med almennyttige formål bestemt, hvilke ejendomme der kan belånes uanset, at de har en særlig tilknytning til stat eller kommune.

Som undtagelser fra belåningsforbuddet er i loven direkte nævnt bl. a. plejehjem og daginstitutioner for børn og unge, hvortil der ydes tilskud efter lov om børne- og ungdomsforsorg. Ved lov af 19. juni 1974 om social bistand er reglerne om støtte til sådanne institutioner nu samlet i denne lovs kap. XVI, og det foreslås derfor med henblik på en så hensigtsmæssig og enkel ordning som mulig, at disse institutioner ikke mere direkte nævnes i selve realkreditloven, men i stedet som undtagelser fra belåningsforbuddet medtages i boligministerens bekendtgørelse om realkreditlån i visse ejendomme med almennyttige formål.

Til nr. 3.

Ifølge realkreditlovens § 10, stk. 2, kan lån til opførelse af parcel- og rækkehuse til helårsbeboelse og ejerlejligheder til helårsbeboelse til brug for ejeren eller med salg for øje samt til private udlejningsejendomme til helårsbeboelse ydes inden for en lånegrænse på 80 pct.

Ifølge lovens § 10, stk. 3, kan lån til opførelse af andre ejendomme til helårsbeboelse (herunder almennyttigt boligbyggeri) samt til en række nærmere angivne institutioner ydes inden for en lånegrænse på 75 pct. Som noget særligt inden for realkrediten gælder imidlertid, at denne sidste lånegrænse kan forhøjes, når lånet foruden ved panteret tillige sikres ved stats- eller kommunegaranti eller anden uomtvistelig god sikkerhed. For almennyttigt boligbyggeri kan lånegrænsen i så fald forhøjes til 95 pct. (i særlige tilfælde op til 97 pct.). For institutionsbyggeri kan lånegrænsen forhøjes til 90 pct.,

hvis bygherren er et selskab eller en selvejende institution og ellers til 80 pct.

Hjemmelen til den således forudsatte garantitilladelse er indeholdt i lov om boligbyggeri, jfr. lovbekendtgørelse nr. 483 af 16. august 1973. Ifølge denne lovs § 45, stk. 4, kan boligministeren fastsætte nærmere retningslinier til afgrænsning af, hvilket institutionsbyggeri der kan opnå finansieringsstøtte i form af offentlig garanti for prioritetslån. Denne bestemmelse, der blev indsat i forbindelse med realkreditreformen af 1970, må — i sammenhæng med realkreditlovens § 9, stk. 2 — ses som led i bestemmelserne for at begrænse navnlig kommunernes og kommunale institutioners adgang til at optage realkreditlån. Formålet var at øge kommunernes selvfinansieringsgrad og samtidig hermed aflaste obligationsmarkedet.

En afgrænsning efter boligbyggerilovens § 45, stk. 4, er sket ved bekendtgørelse nr. 31 af 26. januar 1971 om garanti for lån til almennyttigt institutionsbyggeri, hvortil knytter sig bekendtgørelse nr. 29 af 26. januar 1971 om realkreditlån i visse ejendomme med almennyttige formål.

Som det nærmere vil fremgå af bemærkningerne til kap. X til det samtidigt fremsatte forslag til lov om boligbyggeri, frembyder de gældende regler om offentlig støtte til institutionsbyggeri et broget billede. På denne baggrund og i lys af de almindelige bestræbelser for en mere hensigtsmæssig opgave- og byrdefordeling mellem stat og kommune forekommer det nærliggende at søge gennemført en forenkling af reglerne om offentlig støtte til dette byggeri. Det må i denne forbindelse fremhæves, at den bestående adgang til forhøjelse af belåningen mod supplerende sikkerhedsstillelse — der kan føres tilbage til overgangen fra det støttede byggeris finan-

siering med statslån til statsgaranterede lån i 1958 — for så vidt er et fremmed element inden for realkreditten, der traditionelt baserer sig på ejendommens panteværdi i handel og vandel.

Med den i forslaget til lov om boligbyggeri foreslåede finansieringsordning for det støttede almennyttige boligbyggeri, der forudsætter realkreditbelåning til højst 74 pct. af værdien, bortfalder for dette byggeris vedkommende det hidtidige behov for finansieringsmulighed i realkreditinstitutterne ud over de normale maksimale lånegrænser mod supplerende sikkerhedsstillelse. Ud fra almindelige reale betragtninger synes det derfor mest hensigtsmæssigt, om også adgangen til forhøjet belåning af institutionsbyggeriet nu fjernes fra realkreditloven, ikke mindst på baggrund af institutionsbyggeriets offentlige karakter. Sikkerheden for lånene i disse ejendomme beror i væsentligt omfang på statens eller kommunernes indflydelse og støtte til institutionernes drift. I det samtidigt fremsatte forslag til lov om boligbyggeri er denne linie foreslået fulgt, idet der ikke i forslaget er medtaget bestemmelser om statslig bistand til finansiering af sociale institutioner og boliger, hvis tilvejebringelse er en kommunal opgave.

I konsekvens heraf foreslås det af praktiske grunde, at den maksimale lånegrænse for opførelse af ejendomme til helårsbeboelse fastsættes til 80 pct. for alt boligbyggeri. For institutionsbyggeriet foreslås lånegrænsen fastsat til maksimalt 75 pct. uden adgang til forhøjelse mod supplerende garanti-stillelse.

Til nr. 4-6.

Forslagene er en konsekvens af forslag nr. 3.

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov.

Gældende formulering.

§ 6. I institutter, der er foreninger af låntagere, skal obligationsejerne have adgang til at vælge mindst $\frac{1}{4}$ af medlemmerne af bestyrelsen. I andre institutter skal låntagerne have adgang til at vælge mindst $\frac{1}{4}$ af medlemmerne af bestyrelsen. Boligministeren har adgang til at udpege et medlem af instituttets bestyrelse. De i instituttet ansatte har efter regler, der fastsættes af boligministeren, adgang til at udpege repræsentanter som medlemmer af bestyrelsen. Ved afgørelsen af, om bestemmelserne i 1. og 2. pkt. er opfyldt, bortses fra medlemmer, der udpeges af boligministeren og de ansatte.

§ 9. — — —

Stk. 2. I ejendomme, der tilhører staten eller kommuner, kan lån kun ydes, når ejendommen anvendes til helårsbeboelse, plejehjem, daginstitutioner for børn og unge, hvortil der ydes tilskud efter lov om børne- og ungdomsforsorg, eller til el-, gas-, varme- eller vandværker. Det samme gælder ejendomme, der tilhører selskaber, selvejende institutioner el. lign., når stat eller kommune gennem repræsentation i ledelsen, gennem hel eller delvis dækning af driftsunderskud, gennem ydelse af lån eller på anden måde har væsentlig indflydelse på ejendommens anvendelse eller drift. Boligministeren kan dog fastsætte bestemmelser, hvorefter lån kan ydes i ejendomme, der anvendes til nærmere afgrænsede almennyttige formål, herunder til skoler i udviklingskommuner og i kommuner, hvor der i øvrigt er et særligt behov for opførelse af nye skoler og for udvidelse eller væsentlig forbedring af eksisterende skoler.

§ 10. — — —

Stk. 2. Lån til opførelse af parcel- og rækkehuse til helårsbeboelse og ejerlejligheder til helårsbeboelse til brug for ejeren eller med salg for øje samt til private udlejningsejendomme til helårsbeboelse kan ydes inden for en lånegrænse på 80 pct.

Lovforslaget.

1. § 6, stk. 1, 4. pkt., ophæves, og i stedet indsættes:

„De ansatte i instituttet har adgang til at udpege repræsentanter som medlemmer af bestyrelsen efter de regler, der gælder for arbejdstageres valg af medlemmer til bestyrelsen i aktieselskaber og anpartsselskaber. Boligministeren fastsætter nærmere bestemmelser herom, herunder sådanne afvigelser fra de i 1. pkt. nævnte regler, som følger af realkreditinstitutternes særlige organisatoriske og personalemæssige forhold“.

2. § 9, stk. 2, 1. pkt., affattes således:

„I ejendomme, der tilhører staten eller kommuner, kan lån kun ydes, når ejendommen anvendes til helårsbeboelse eller til el-, gas-, varme- eller vandværker“.

3. § 10, stk. 2 og 3, affattes således:

„*Stk. 2.* Lån til opførelse af ejendomme til helårsbeboelse kan ydes inden for en lånegrænse på 80 pct.

Gældende formulering.

Stk. 3. Lån til opførelse af andre ejendomme til helårsbeboelse, herunder kollegier for unge under uddannelse og plejehjem samt til daginstitutioner for børn og unge med tilskud efter lov om børne- og ungdomsforsorg samt andre sociale og kulturelle institutioner, som efter boligministerens bestemmelse sidestilles hermed, kan ydes inden for en lånegrænse på 75 pct. Denne lånegrænse forhøjes dog for almennyttigt boligbyggeri, jfr. lov om boligbyggeri, til 95 pct., for byggeri med socialt eller kulturelt formål, som opføres af selskaber eller selvejende institutioner, til 90 pct. og for andet byggeri til 80 pct., hvis den del af lånet, der får sikkerhed efter 75 pct., foruden panteret tillige sikres ved stats- eller kommunegaranti eller anden uomtvistelig god sikkerhed efter boligministerens nærmere bestemmelse. For almennyttigt boligbyggeri kan boligministeren yderligere forhøje lånegrænsen, såfremt den resterende finansiering af byggeforetagendet ikke kan dækkes ved beboerindskud på 3 pct. af låneværdien sammen med lån, som af det almennyttige byggeris landsbyggefond ydes på grundlag af indbetalinger i henhold til § 19 i lov om boligbyggeri.

§ 13. Inden for de i § 10, stk. 1, 1. punktum, nævnte lånegrænser kan amortisationstiden for lån højst andrage:

- 1) 40 år for lån til opførelse af udlejningsejendomme til helårsbeboelse samt kollegier, plejehjem, daginstitutioner og andre sociale og kulturelle institutioner som nævnt i § 10, stk. 3.
- 2) 30 år for lån til skoler i udviklingskommuner m. v., jfr. § 9, stk. 2, sidste punktum.
- 3) 30 år for lån til opførelse af parcel- og rækkehuse til helårsbeboelse og ejerlejligheder til helårsbeboelse til brug for ejeren eller med salg for øje.
- 4) 30 år for lån til landbrugs- og skovbrugsejendomme samt ejendomme til gartneri og frugtplantager.

13 Fremsatte lovforslag (undt. finans- og tillægsbev.lovforslag).

Lovforslaget.

Stk. 3. Lån til opførelse af ejendomme, der anvendes til sociale eller kulturelle formål, kan ydes inden for en lånegrænse på 75 pct. Boligministeren fastsætter nærmere regler til afgrænsning af, i hvilke ejendomme der kan ydes lån efter 1. pkt“.

4. § 13, stk. 1, nr. 1, affattes således:

- „1) 40 år for lån til opførelse af udlejningsejendomme til helårsbeboelse samt ejendomme med socialt eller kulturelt formål som nævnt i § 10, stk. 3“.

Gældende formulering.

- 5) 20 år for lån til opførelse af kontor- og forretningsejendomme, hoteller, ejendomme til industri, håndværk og fiskeri.
- 6) 20 år for lån til forbedring af udlejnings- ejendomme til helårsbeboelse som angivet i § 10, stk. 4.
- 7) 20 år for lån i forbindelse med ejerskifter af parcel- og rækkehuse til helårsbeboelse og ejerlejligheder til helårsbeboelse.
- 8) 20 år for lån til forbedring af parcel- og rækkehuse til helårsbeboelse. Værdien af forbedringerne skal udgøre mindst 15 pct. af bygningsværdien inden forbedringens gennemførelse.
- 9) 10 år for lån til andre formål, herunder ejendomme til midlertidig beboelse (sommerhuse).

§ 14. I det omfang lån ikke har sikkerhed inden for en lånegrænse på 40 pct., jfr. reglerne i § 10, stk. 2-5, kan amortisationstiden højst andrage:

- 1) 30 år for lån til opførelse af udlejnings- ejendomme til helårsbeboelse samt kollegier, plejehjem, daginstitutioner og andre sociale og kulturelle institutioner som nævnt i § 10, stk. 3.
- 2) 20 år for lån til opførelse af parcel- og rækkehuse til helårsbeboelse og ejerlejligheder til helårsbeboelse til brug for ejeren eller med salg for øje.
- 3) 20 år for lån til forbedring af udlejnings- ejendomme til helårsbeboelse som angivet i § 10, stk. 4.
- 4) 15 år for lån til opførelse af kontor- og forretningsejendomme, hoteller samt ejendomme til industri og håndværk.

§ 23. — — —

Stk. 2. — — —

Lovforslaget.

5. § 14, stk. 1, nr. 1, affattes således:

„1) 30 år for lån til opførelse af udlejnings- ejendomme til helårsbeboelse samt ejendomme med socialt eller kulturelt formål som nævnt i § 10, stk. 3.“

6. § 23, stk. 7, affattes således:

„Stk. 7. I det omfang, der er givet tilsagn om garanti for lån inden 1. april 1975, bortses der ved opgørelsen af et instituts forpligtelser efter stk. 3-6 fra lån, der er sikret ved stats- eller kommunegaranti eller anden uomtvistelig god sikkerhed.“

*Gældende formulering.**Stk. 3.* — — —*Stk. 4.* — — —*Stk. 5.* — — —*Stk. 6.* — — —

Stk. 7. Ved opgørelsen af et instituts forpligtelser efter stk. 3-6 bortses fra lån, der er sikret ved stats- eller kommunegaranti eller anden uomtvistelig god sikkerhed, jfr. § 10, stk. 3.

Lovforslaget.